

परिस्थिती

प्रत्येकाला काही ना काही नवीन हवे असते, काही न काही कमीच पडत असते, तिने हे केले, त्याच्याकडे ते आहे, अमुकचे असे असे चालू आहे, एक ना अनेक या प्रकारच्या आशा, अपेक्षा, इच्छा यात आपोआप आपण गुंफले जायला लागतो, जवळ असलेल्या सुविधा, आपल्यात असलेले प्रभावी गुण आणि उपजत असलेल्या गोष्टी याकडे नकळत दुर्लक्ष होऊन असलेल्या सुखात पण नको तो मोह, लालसा लुडबुड करून सगळा निरस व्हायला लागतो, हा निरस दिवसागणिक अजून नैराश्य आणतो.

अशा मानसिकतेतून बाहेर पडणे खरंच अवघड असते, धावत्या मागे जाण्यात पायाची लंगडतोड आणि जीवाला घोर लागतो, हातात काहीच येत नाही, नुसती धावपळ, पळापळ, भ्रमनिरास आणि पुन्हा ताज्या दमाचे नैराश्य, या कोड्यात मनुष्य अडकतो. सगळेच नकोसे वाटायला लागते.

कुठे तरी अचानक एखादा असा प्रसंग घडतो, एखादी व्यक्ती तो/ती दृष्टीस पडते, परिस्थितीने गरीब, अथवा एखादा शारीरिक व्यंग, अथवा लहान वयात कौटुंबिक जबाबदारी, अशात त्याचे/ तिचे भयानक श्रम चालू असतात, परिस्थितीशी त्याचे/तिचे अहोरात्र युद्ध चालूच असते, पण फरक एवढाच की तो/ती आहे त्या परिस्थितीत सज्ज राहून, प्राप्त परिस्थितीत कमतरतेवर सात करून संघर्ष चालू असतो, समोरचे आव्हान संपवायचे एवढीच दुर्दम्य इच्छा व महत्वाचे म्हणजे कुणाशी बरोबरी नाही. मग आपल्या या प्रबोधनातली व्यक्ती विचार करते, अरे, माझ्याकडे तर या व्यक्तीपेक्षा खूप काही जास्त आहे, मग मला का नैराश्य, या व्यक्तीच्या तर प्राथमिक गरजा देखील न भागत असता काय तो आत्मविश्वास आणि संघर्ष, बस्स, या एका घटनेने तो/ती जणू बदलूनच जातो.

मग साक्षात्कार होतो, आपल्या प्राप्त परिस्थितीचा, आता त्याचा आधार वादू लागतो आणि मग कुठे पुढचा प्रवास योग्य मार्गाने चालू होतो, पण असे काही उदाहरण मिळण्यापेक्षा कित्येही आणि कसेही उद्दिष्ट असले तरी त्याचे दडपण न घेता, आपण आजच्या दिवशी आपले किती उत्तम योगदान त्या त्या क्षणाला देऊ शकतो याचा सारासार विचार केला तर नैराश्यात कधीच वेळ खर्चला जाणार नाही.

© सपु

www.sarthbodh.com

www.sarthbodh.com

www.sarthbodh.com